

pozabil, kako vznemirjeno, s kakšno ljubeznijo mi je Ciril Zlobec razkazoval svoj Kras, vožnje z Nežo Maurer k spomeniku slovenskim partizanom, ki so prvi začeli boj s fašističnimi zavojevalci, srečanj z Ivanom Potrčem in Branko Jurco, s Tonetom Pavčkom, Tonetom Kuntnerjem, Katarino Špur, z Markom Kravosom, s Tonetom Partljičem, čigar igro sem si ogledal v Mestnem gledališču, z drugimi slovenskimi pisatelji. Nikoli ne bom pozabil, kako gostoljubno me je v svoji delavnici na Jadranu sprejel imenitni slovenski kipar Janez Pirnat. Če bi naštel vse vznemirljive trenutke, ki sem jih doživel v teh dneh, bi niti tako velika revija, kot je Sodobnost, ne zadoščala...

Kajpak sem spoznal tudi negativne strani življenja v Sloveniji. Ampak tega nisem vzel s sabo na Ural. S sabo na Ural sem vzel delček svoje ljubezni -- prgišče slovenske zemlje. Kot veste, to ni spominek za praznega izletnika...

Stal sem na divjem Uralu

Jakov ERMITAŽ Sem romajo vsi kakor v Meko.
Andrejev

Še jaz po brezkončni stezi
počasi iz veka k veku
grem s tiho toplino oči.

Črn veter lasé razvihral je
materi mrtvih ljudi,
Picáso planet razdejal je,
da znova ga spet zgradi.

Skoz solze z Magdaleno Marijo
nad dvajseti vek motri,
kako pred brezroko boginjo
človek brezroki stoji.

GROZA V vroč dan, ki sega do svoda,
za našim oknom zelenim
se gromko hahlja priroda
in lipa blešči se ognjeno!

In vejejo črni vetrovi,
še sonce narobe vrti se,
nad našim stoletjem svetovi
v prabitne razpadajo lise.

* * *

Stal sem na divjem Uralu –
v gozdu dremávem nekje,
kjer malo ljudi je ostalo
in cedre v tišini molče.

Kjer ni več nobene stezice
in vse je kot gnezdo brez ptice,
kjer cedre so pozlatele
nad črno vodó se vzpele ...

JESEN Po listju stopa potihó,
nestrpno poslušá, kako
svetloba iz mraka diha
in pušča za sabo temò.

V temi je med bori obstala
in dolgo v obzorje je zrla.

Tu, kjer je jesen umrla,
stoji onemela skala.

GOZDAR Svoje domače breze slika,
in vozi tank naprej skoz plamen.
Naj kip iz broná in granita
dobi ta vódnik – trd kot kamen.

Potem naj spet v domači hosti,
kjer v vsaki vasi je obelisk,
na novo košček vsak pogozdi
v plamenih prekaljen tankist.

Vojaško dušo razbolelo
je težko nesti skozi čas.

V srce ga skoraj je zadelo,
da iz ruševin bi rešil nas.

Jesen odnaša listje z vej,
Skoz gozd se njej več ne mudi.
Njegova duša pa strmi
iz vsake krošnje – kakor prej ...

Prevedel: Lojze Krakar

Spet bo nad tabo razprto nebo,
za okni – temni oblaki od juga,
pol veka do zvestega druga,
do drugih – sežeš z roko.

* * *

Vse se je že zgodilo na zemlji
in danes ne bo nič svetleje.
Neusmiljeni veter, le jemlji
ovenele liste z veje.

Maja LILIT
Nikulina

– Zakaj jočeš, Adam?
Zakaj vso noč kričiš, vzdihuješ?
Mar ni obilja v tvojem domu?
Mar niso čedne tvoje žene?
Zakaj bežiš kot zver
po pozabljenih sledovih?
Zakaj tako grdo praznuješ
moje prilive in moje odlive?

– Odidi od mene,
pusti mojo dušo,
ne glej me tako,
nikar me ne glej –
ne glej me kot svojo usodo,
ne odganjaj me kot gorje in mržnjo,
dovoli mi, gospodarju,
požeti svojo ubogo njivo.

– Kaj ti veš, Adam,
kako se boš oddolžil tem, ki so šli,
s svojo nezvesto besedo,
s tolažbo zakonske postelje,
če te jaz obdajam
kot zemlja in voda
in žalujem kot kukavica
ob tvoji topli zibeli?

– Napolnila boš moj dom,
a jaz odidem in si postavim novega,
vrata zaprem.